

Căi diferite, destinații diferite

14 iulie 2004

Gili Cârstea

Ce este „blestemul lui Dumnezeu”? Ce înseamnă să blestemi „în numele Domnului” așa cum a făcut Elisei? Este blestemul o sentință instantanee, enunțată de Dumnezeu împotriva păcătoșilor irecuperabili?

Scriptura vorbește deslușit despre blestem și binecuvântare, iar Dumnezeu oferă explicații complet diferite de cele pe care le preferăm noi și care vin tocmai din fabricațiile lui Satana. Prietenul lui Dumnezeu, Moise, a ascultat corect și a scris corect:

„Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, și dacă vă veți abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta, și vă veți duce după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți” (Deut 11:26-28).

Ce luminoasă declarație despre libertate avem aici! Vasta creațiune a lui Dumnezeu nu cunoaște constrângeri, amenințări, restrângeri ale libertății în situații speciale sau privări de libertate în scopuri disciplinare. Omul a fost creat ca agent moral liber. El are posibilitatea și libertatea de a alege felul în care dorește să trăiască, sau să nu trăiască. Rebeliunea lui Lucifer a introdus o stare nouă, pe care o promovează cu zel, și pe care omenirea o socotește acceptabilă. Calea fărădelegii, largă și primitoare, este o opțiune pe care Dumnezeu nu o interzice prin forță. Tot ce poate face El este să avertizeze că la capătul drumului se află abisul.

Dumnezeu spune poporului Său că are permanent în față două opțiuni, iar el este chemat să aleagă liber. Prima opțiune, calea neprihănirii, are în ea binecuvântarea. A doua, calea fărădelegii, produce ea singură blestemul. Nu așteaptă cineva la capătul drumului cu sabia în mână. De-a lungul căii fărădelegii nu sunt aliniați îngerii lui Dumnezeu, pregătiți să lovească pe drumeți. Calea în sine este aducătoare de moarte. Este un drum al altor dumnezei, care au regulile, pretențiile și legile lor, dintre care cea mai distructivă este legea păcatului și a morții. Aceasta își răsplătește singură adoratorii, nu este nevoie să intervină Dumnezeu.

Două căi, două opțiuni, două rezultate: Binecuvântarea și blestemul. De ce îl amestecăm noi pe Dumnezeu aici? De ce spunem noi că Dumnezeu a blestemat pe cineva care alege drumul fărădelegii în cel mai deplin sens al libertății oferită cu dragoste de un Dumnezeu al iubirii? Când, din dragoste autentică, oferi cuiva libertatea, cum poți apoi să-l pedepsești că a folosit darul așa cum a socotit el de cuviință? Nu este felul nostru de a vedea caracterul lui Dumnezeu cea mai eficientă metodă de a ține pământul sub negura groasă pe care Hristos a venit să o spulbere?

Locuitorii Betelului aleseseră drumul altor dumnezei. Nu doreau neprihănirea lui Hristos. Baal oferea o spiritualitate mai înaltă, plină de viață, de plăceri, de fantezie, fără restricții. O religie modernă, vie, ancorată în realitate. Era opțiunea lor. Dumnezeu a avut respect pentru ea. El i-a lăsat „în voia minții lor blestemate” ca să creadă o minciună. Dar fără protecția divină, drumul altor dumnezei devine letal, mai ales când Acuzatorul are interese majore.

Elisei nu a înjurat în numele Domnului, dorindu-le moartea acelor copii. El a rostit în auzul lor decretul libertății enunțat de Moise. Două căi opuse, consecințe opuse. Ca și Ilie, care cerea poporului să aleagă cui vrea să slujească, lui Baal sau lui Dumnezeu.

Același mesaj trebuie să răsune cât se poate de clar în biserica rămășiței acum. Bunătatea infinită a Mântuitorului pune la picioarele noastre o libertate fără constrângeri și amenințări, fără blesteme sau binecuvântări ca stimulent. El spune că avem toată libertatea să alegem drumul nelegiurii, dacă avem impresia că vom fi mai fericiți pe el. În același timp, El a luminat calea neprihănirii, drumul crucii spre binecuvântare. Nu dorește să umblăm pe el sub amenințare. Dragostea este singura atracție permisă aici. Dragostea aceea jertfitoare care deschide ochi. Ochi pentru a vedea că „pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”
